

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

GLAD JE ŽENSKOG RODA

MELIKA SALIHBEGOVIĆ

8. m a r t u 1 9 8 5.

Slavi Planeta
Raskopčale majke prsa, nabrekla od vina i slada
da iz njih arlaukne pjesma.
Pjevaju matere i ispod stolova tiskaju se
s nečijim očevima.
Nije važno danas ko je čiji roditelj,
danas slavi Planeta.

A kad je slavlje, onda se odlože krinke obično ozbiljnih lica
ušute tobož velike riječi, a sućut se zaključa, za danas,
u ladicu radnoga stola.

Danas je praznik.
Presipa se čaša vina, i čaša veselja.
Po stolovima, ostat će oglođani bat'ci tisuće pilića
utučenih specijalno za ovaj dan.
Razguljeni celofani (ali je savijest cijela),
cvijeće u vazama, poneki,
naravno cvijet, stavljen na njedra
da izmjeri otkucaje srca.
Veselja su ponekad i opasna.

Jer moj sin, teturajući pustarama Etiopije,
Somalije, Čada. . .
sprema osvetu.
Čim zaspe Planeta, on će je obgrlit rukama
ko dvjema zgužvanim krpama,
i u snu joj odmotat ponovno film što se davao
usred njezina slavlja,
na ekranu užasa,
istoga ovoga dana.

Jer danas,
ko i jučer,
i ko što će sutra,
svetkuje Glad.

Stupa moj sin na čelu miliuna
što je već udavila ta Svečarka posljednjim zagrljajem,
ili će ih udaviti za vrijeme nekog,
slijedećeg,
praznika.

Stupa moj sin na čelu kolone dječaka-staraca,

smežuranih djevojčica koje nikada neće postati žene što na
Coco Chanel ili Mirjana Marić revijama
praznuju davno osvojeno pravo glasa,
pravo ljepote,
koje se neće,
u vojnim bombarderima vježbati da,
ravnopravno uz nečije očeve,
bacaju bombe nad nekim, novim,
Hirošimama.

Sve praznuje danas, pa i glad afrička.
Afrika moja, golih, suhих, ispucalih, prsa,
odsječena dojka raka kojeg je odstranila Planeta.
Jer danas je praznik, sitih, žena.

Nije važno ko je čija žena, ali je važno čija su ovo djeca!
Tebe pitam, gomilo sitog dijela čovječanstva
što ti se, zloguko, nasmiješila polarna zima,
čija će biti tvoja djeca ako umre Afrika
i ako umre s njom sunce:
od stida?!

Ali ti, razuzdana, ne znaš još za strah,
ženo sita, pjana, ravnopravna!
Ti ne znaš da je moj sin stigao, s posljednjim nadama,
u logor smrti.
Jer ti si svoja danas,
osmoga marta (a godina je
tisuću devetsto osamdeset peta)
raskopčala prsa nabrekla od vina i slada,
ne da nahraniš djecu našu,
već da iz njih arlaukne,
sita pjesma,
raskalašna

(Foča, zatvor, 11. marta 85.)

*U vrijeme pisanja ove pjesme Autorica je nosila prezime Salihbegović